

Sygn. akt IV CNP 52/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi pozwanych
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w B.
z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt II Ca [...],
w sprawie z powództwa Banku [...] Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
przeciwko M. D.-K. i W. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 marca 2017 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi, która jest oczywiście bezzasadna. Ocena, czy skarga jest oczywiście bezzasadna musi być powiązana z pojęciem niezgodności orzeczenia z prawem. Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. (por. postanowienie SN z 13.12.2005 r., II BP 3/05, OSNP nr 21 - 22/2006, poz. 323, wyrok SN z 18.1.2006 r., II BP 1/05, OSNP nr 23-24/2006, poz. 351).

Skarga wniesiona przez pozwanych jest oczywiście bezzasadna. Skarżący dopatrują się niezgodności prawomocnego orzeczenia w przyjęciu przez Sąd Okręgowy, że termin przedawnienia zobowiązania wobec banku z tytułu niespłaconej pożyczki i zaległości na karcie kredytowej wyniósł 10 lat, zamiast 3 lata jako roszczenia wynikającego z prowadzonej przez bank działalności gospodarczej (art. 118 k.c.). Pogląd ten jest nietrafny z tego względu, że w zaskarżonym orzeczeniu – wbrew twierdzeniom skarżących - brak stanowiska, iż termin przedawnienia roszczenia powoda wynosił 10 lat. Sąd ustalił jedynie, że pozwana uznała roszczenie powoda przez podpisanie w dniu 12 sierpnia 2010 r. umowy restrukturyzacyjnej, czym doszło do przerwy biegu terminu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Powództwo zostało wniesione do sądu w dniu 24 lutego 2012 r. Wskazano także, że mimo iż umowy o pożyczkę i limit na karcie kredytowej były zawarte odpowiednio w 1999 r. i 2001 r. to ze względu na utrzymywanie do dnia 4 kwietnia 2010 r. dopuszczalnego limitu na koncie trudno mówić o wymagalności roszczenia powoda przed tym dniem. Tym samym nie mogło dojść do upływu 3 letniego terminu przedawnienia. Oznacza to, że wskazany zarzut naruszenia art. 118 k.c. pozostaje całkowicie poza poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi i prawnymi.

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

aw
aj